

Sygn. akt IV CSK 723/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Nadleśnictwa [...] w A.

przeciwko G. P., R. T. i E. M. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej E. Z. kwotę
1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, powód Skarb Państwa - Nadleśnictwo [...] w A. jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał jej oczywistą zasadność, o której miałby świadczyć kwalifikowany charakter naruszenia art. 484 § 2 k.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę pozwana E. Z. wniosła o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną, która pozwoliłaby na wykazanie kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanego w skardze przepisu prawa procesowego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z powodu jej oczywistej zasadności sprowadza się wyłącznie do częściowego powtórzenia jednej z podstaw skargi oraz jej uzasadnienia, całkowicie pomijając aspekt „oczywistości” zarzucanego naruszenia

prawa. Jak wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, uzasadnienie wniosku oraz podstaw skargi to dwa niezależne jej elementy konstrukcyjne, które nie mogą być traktowane zamiennie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38). Podstawy skargi oraz ich uzasadnienie samodzielnie służą jedynie wykazaniu, że skarga jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, nie zaś, że zasadność ta ma oczywisty, a zatem kwalifikowany charakter. O oczywistym naruszeniu art. 484 § 2 k.c. nie może świadczyć przyjęcie przez Sąd jednego z dopuszczanych w judykaturze kierunków wykładni tego przepisu.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., rozstrzygając o kosztach postępowania ze skargi stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

[aw]